

Arrest

nr. 189 687 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 april 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 april 2017 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.2. Sinds 27 april 2017 is de verzoekende partij eveneens vastgehouden met het oog op haar verwijdering uit het Rijk.

1.3. Op 10 mei 2017 dient de verzoekende partij tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing een beroep tot nietigverklaring met gewone vordering tot schorsing in. Deze zaak staat bij de Raad gekend onder rolnummer X.

1.4. Op 29 juni 2017 wordt de verzoekende partij op de hoogte gesteld van het feit dat een repatriëring voorzien is op 12 juli 2017 om 7u30.

1.5. Op de vooravond van de repatriëring, meer bepaald om 18u52 vordert verzoekende partij bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing.

1.6. Via de beschikking van 11 juli 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 juli 2017 om 11u heeft de Raad erop gewezen dat de vordering manifest laattijdig voorkomt.

1.7. Op 12 juli 2017 om 7u30 wordt verzoekende partij onder escorte gerepatriëerd naar Italië.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het op 11 juli 2017 neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de versnelde behandeling wenst te verkrijgen van de op 10 mei 2017 ingediende vordering tot schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat ook verwijst naar artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet waarop de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beroept, bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Gelet op voormelde wetsbepalingen dient, naargelang een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een eerste of een meervoudige verwijderingsbeslissing, een beroepstermijn van vijf of tien dagen te worden gerespecteerd. Deze termijn gaat in vanaf het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. In casu werd aan verzoekende partij op 27 april 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven waarbij zij tevens van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. De tenuitvoerlegging van de door verzoekende partij bestreden verwijderingsmaatregel is derhalve reeds *“imminent”* sedert 27 april 2017. Het staat dan ook vast dat verzoekende partij, door het indienen van een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen op 11 juli 2017 – het weze anderhalve maand na de datum waarop haar verwijdering imminent werd –, de beroepstermijn die is opgenomen in 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij in kennis werd gesteld van het feit dat zij op 12 juli 2017 zal gerepatriëerd worden waardoor de vordering dringend wordt. Zij stelt dat de verwerende partij wist dat er een zitting was geweest op 5 juli 2017 inzake rolnummer X maar dat zij desondanks, zonder een uitspraak af te wachten, toch overgaat tot de planning van een repatriëring. De raadsman stelt ter terechtzitting dat hij op de terechtzitting van 5 juli 2017 de voorzitter ook gevraagd heeft uitspraak te willen doen voor de geplande repatriëring. Daar dit niet het geval bleek heeft hij op de vooravond van de repatriëring alsnog huidige vordering ingeleid.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij reeds sinds 27 april 2017 vastgehouden wordt met het oog op verwijdering en dat het haar toekwam vanaf dat ogenblik diligent te ageren door een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen nu zij vanaf de beslissing van 27 april 2017 op elk moment kan verwijderd worden. Verzoekende partij heeft evenwel nagelaten dit te doen en heeft slechts een gewone vordering tot schorsing ingediend. Bijgevolg is de situatie waarin ze zich thans bevindt te wijten aan haar eigen nalatig optreden.

De Raad kan het voorts niet op prijs stellen dat verzoekende partij – hoewel zij reeds op 29 juni 2017 op de hoogte werd gesteld van de datum van repatriëring – ervoor opteert om pas op 11 juli 2017 om 18u52 onderhavige vordering in te dienen. Gelet op het feit dat de repatriëring voorzien is op 12 juli 2017 om 7u30 kan de Raad zich niet van de indruk ontdoen dat het enige doel van verzoekende partij met onderhavige vordering erin bestond de geplande repatriëring te verhinderen en dit aldus getuigt van een dilatoire houding. De uitleg van de raadsman ter terechtzitting dat hij alsnog had gehoopt op 11 juli 2017 een arrest te krijgen in de zaak die op zitting is geweest op 5 juli 2017 kan niet overtuigen om dergelijk optreden te verantwoorden. Nogmaals wijst de Raad erop dat de raadsman van verzoekende partij vertrouwd is of zou moeten zijn met de procedures die gelden bij de Raad en dat conform de hoger geciteerde bepalingen de verzoekende partij vanaf haar vasthouding op 27 april 2017 binnen een termijn van tien dagen een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid had moeten inleiden. De keuze voor een gewone vordering tot schorsing in casu waarbij verzoekende partij reeds vastgehouden is, is een keuze die de verzoekende partij zelf maakt waarbij zij behoort te weten dat zij het risico loopt – aangezien dergelijke vordering geen schorsend effect heeft – verwijderd te worden vooraleer de Raad tot een uitspraak komt. Zij kan haar eigen nalatig handelen niet rechtzetten door thans een manifest laattijdige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, met wat als enig doel lijkt de geplande repatriëring te verhinderen. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoekende partij naar de artikelen 39/28 en 39/48 van de Vreemdelingenwet om de gemaakte keuze te verantwoorden, maar de Raad ziet hoegenaamd niet in hoe deze artikelen enige relevantie hebben in casu, nu deze betrekking hebben op enerzijds de evaluatie van de leden van de Raad en anderzijds op het artikel van het strafwetboek dat betrekking heeft op de leden en de griffie van de Raad.

De vordering is manifest onontvankelijk *ratione temporis*.

Aangezien de vordering niet op ontvankelijke wijze werd ingesteld kan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekende partij om de repatriëring te schorsen in afwachting van het resultaat van de bij de Raad ingestelde procedure, wat niets anders is dan een anders geformuleerd verzoek tot schorsing van de bestreden beslissing.

De verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de bepalingen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het feit dat verzoekende partij naliet om op een correcte wijze gebruik te maken van de in de Belgische wetgeving voorziene beroepsprocedures leidt niet tot het besluit dat verzoekende partij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel (cf. EHRM 30 april 2015, nr. 41.798/12, Musa/België, overweging 63).

Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving zodat dit artikel niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER